

Caracterizarea personajului Gelu Ruscanu din opera Jocul ielelor scrisa de Camil Petrescu-a doua parte

Director al ziarului "Dreptatea sociala", Gelu este din aceeaasi familie a eroilor camilpetrescieni insetati de absolut, care traiesc drama spadei care nu se indoaie. Din familia lunaticilor, el "a vazut idei". Drama eroului se naste din impactul, cu neputinta de solutionat, dintre imperativul categoric al dreptatii absolute, pe care il proclama, il apara si doreste sa-l promoveze, si realitatea sociala. Conflictul insolvabil al eroului se petrece la nivelul constiintei.

Gelu este un erou suprauman ratacit intr-o lume subumana. El doreste sa-i aplice acesteia tiparul, utopic, al unei lumi perfecte. In aceasta privinta poate ca cel mai bine il judeca Praidă, in finalul piesei: "A avut trufia sa judece totul... S-a departat de cei asemenea lui, care erau singurul lui sprijin... Era prea inteligent ca sa accepte lumea asta asa cum este, dar nu destul de inteligent pentru ceea ce voia el. Pentru ceea ce nazuia el sa inteleaga, nicio minte omeneasca nu a fost suficienta pana azi... L-a pierdut orgoliul lui nemasurat..."

Cautand in continuare analogii cu ceilalti eroi camilpetrescieni, putem spune ca si in constiinta lui Gelu Ruscanu este o permanenta naruire de statui, de idoli. Isi cauta punctele de sprijin in dragoste, pe care o descopera imunda. Vede apoi lucruri si jocuri jucate numai pentru sine si-si cauta fagasul in lupta pentru o cauza, care este dreptatea insasi, absoluta, fara privilegiati, o dreptate care "este deasupra noastra si este una pentru toata lumea si toate timpurile". Nici punctul de sprijin cautat in amintirea tatalui sau nu se dovedeste invulnerabil, iar amintirea acestuia il va calauzi mai mult in moarte. Sinuciderea lui Grigore Ruscanu este pentru fiul lui pasul "de la traire la constiinta... Adica totul... drama... Cata luciditate atata existenta si deci atata drama". Sinuciderea tatalui ii da fiului puterea sa se ridice de la "masa vietii".

Spirit noocratic insetat de absolut, care "a vazut jocul ielelor", deci a vazut idei, Gelu Ruscanu si-a faurit un tipar de idealitate pe care il aplica, refuzand izolarea si detestand complicitatea. De aceea, demascarea crimei (presupusa, dar nedovedita juridiceste) a lui Sinesti este pentru erou un imperativ categoric: "Crima lui Sinesti e in constiinta mea ca un astru negru, ratacit pe cer in plina zi..."